

PEAPIISKOPI LÄKITUS jõulupühadeks ja algavaks Issanda aastaks 2026

*Ja Sõna sai lihaks ja elas meie keskel, ja me nägime tema kirkust
nagu Isast Ainusündinu kirkust, täis armu ja tõde. (Jh 1:14)*

Oleme iga päev ümbritsetud arvutul hulgal sõnadest. Keegi ei tea ka täpselt, kui palju on eesti keeles sõnu, sest meie keel võimaldab neid piiramatult juurde luua. Sõnarohkus tähendab seda, et palju kõneletakse ja kirjutatakse, vähem jääb aega kuulamiseks. Veel vähem kuulda võtmiseks. Evangelist Johannes räägib meile oma evangeeliumi alguses ainult ühest Sõnast. See Sõna on jõulude kõige olulisem sõnum. See Sõna ei kõla mitte kõige valjemini või kõige sagedamini, kuid kehastus jõuluööl inimeseks, saades inimkonna kõige olulisemaks sõnaks – jõululapseks Petlemma sõimes.

Esimesel jõuluööl Petlemma laudas toimunu ületas inimliku mõistmise piirid. Jumala igavene Sõna, kelle kaudu loodi aegade alguses maailm, ning kelle kaudu kogu loodu püsib tänaseni, astus ajalikku maailma. Jumala Poeg Jeesus tuli ilmale neitsi Maarjast ning asus elama inimesena inimeste sekka. Jumal astus maailma, et mitte jääda kaugeks vaatlejaks või kõrgeks kohtumõistjaks. Ta tuli elama inimesena meie elu, hoolimata inimelu ajalikkusest, lühidusest ja haprusest. Jumal tuli jagama meie rõõme ja valusid, meie lootusi ja hirme; hakkas tundma väsimust ja nälga; kogema hirmu, tõrjutust ja üksildust; rõõmustama koos rõõmsatega ja nutma koos nutjatega.

Jõuluööl sündinud, suurel reedel surnud ja esimese ülestõusmispüha hommikul ellu virgunud Jeesuse jaoks ei ole ükski paik maailmas liiga tavaline, ükski inimene liiga väike ja tühine. Kristus tuleb kõikjale – muuhulgas ka sinna, kus elatakse argist elu. Jeesuslaps sünnib igasse kodusse, sünnib igasse haiglasse ja hooldekodusse, sünnib igasse lasteaeda, kooli ja tööpaika. Eriti oodatakse Jeesust sinna, kus süda on väsinud ja lootus hääbumas, kus igatsus rahu ja turvalisuse järele on vastupandamatu, kus on üksildus, kõrvalejätetus ja unustus. Kõikjale, kuhu Jeesus saabub, saab nähtavaks Tema kirkus. Selles kirkuses on lootus. Lootus, mis ületab aja ja igaviku piirid, surma ja kaduvuse piirid, üksilduse ja unustuse piirid.

Jõulupühadel oleme kutsutud seda kirkust mitte ainult märkama, vaid ka ise üksteisele peegeldama. Kui lubame Jumala Sõnal asuda elama oma koju ja oma südamesse, saavad ka meie sõnad ja teod Kristuse enda sõnadeks ja tegudeks. Selleks tuleb meil sekkuda. Astuda Jeesuse eeskujul inimeste juurde. Ka meie saame pakkuda lootuse kaotanud ligimesele lootust, unustatule ja hüljatule armastust, vägivalda all kannatajale turvalisust, näljasele süüa, kodutule peavarju.

Oma elus Jeesust järgides saab jõuluöö kirkus jätkuda ka pärast jõulupühi vaigse, kuid püsiva valgusena meie igapäevaelus.

Soovin, et lihaks saanud Jumala Sõna annaks jõudu ja rahu algavateks jõulupühadeks ning juhiks meid kõiki armastuse ja lootuse teele uuel Issanda aastal 2026.

Urmas Viilma